

Arrest

nr. 96 560 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN DE MAELE, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn. Uw vader is een etnische Kru en uw moeder van gemengde Kpele-Loma origine. U woonde met uw broer en 2 zussen bij uw tante M. (...) in N. G. (Monrovia). Uw moeder had in M. een boerderij en woonde daar. Op 22 mei 2010, toen u bij uw moeder op vakantie was, bracht zij u naar de Sande bush. Pas toen u in de voorbereidingsruimte van de Sande bush was, werd u door een vrouw, genaamd Mt. (...), verteld dat u daar was voor een initiatie. Uw moeder was toen niet meer aanwezig. Mt. (...) vertelde u dat u zou besneden worden en dat u

zou gedwongen worden tot een huwelijk met een veel oudere man. Ze vertelde ook dat soms meisjes stierven door de initiatie. Na deze uitleg voelde u zich slecht. U zag ook andere meisjes daar die de initiatie reeds achter de rug hadden. U zei tegen Mt. (...) dat u bang was en de initiatie niet wou. U smeekte haar u te helpen. Ze besloot daarop u te helpen. 's Nachts kwam ze u halen en hielp u uit de bush te geraken. Hierop ging u naar een vriendin in Monrovia waar u bijna drie maanden verbleef. Tijdens uw verblijf daar kwamen uw moeder en tante u zoeken maar uw vriendin zei dat u er niet was. Uw moeder dreigde er toen mee u te zullen vermoorden. Hierna verliet u Liberia voor België, waar u op 20 augustus 2010 asiel vroeg."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, van de paragrafen 195, 196, 197, 198, 199 en 203 van het Handbook on procedures and Criteria for Determining Refugee Status, en van *"het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het B.W., artikel 870 van het Ger. Wb."*. Voorts maakt verzoekster gewag van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, waar de verzoekende partij de schending inroept van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek, blijkt dat dit artikel bepaalt: *"Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht."* Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenissenrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Ook de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: *"Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert"*, is hier niet dienstig daar de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal en de bewijslast inzake asielaanvragen op eigen beginselen gegrond zijn zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is.

2.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Aangaande de verwijzing naar rechtspraak, dient erop te worden gewezen dat die geen precedentswaarde heeft, temeer nu elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht en verzoekster geenszins aantoonde dat de door haar geciteerde arresten betrekking hebben op asielaanvragen die identiek zijn aan de hare.

2.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht, of zoals zij het stelt het bestaan van een manifeste appreciatiefout, aanvoert.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een schending van de materiële

motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u door uw moeder werd gedwongen u te laten initiëren in de Sande bush en dat u daar werd voorbereid met het oog op uw besnijdenis. U legde immers enkele onaannemelijke verklaringen af met betrekking tot uw dreigende besnijdenis, die de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen totaal ondermijnen.

Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens gehoor I dat u zou besneden worden door een mannelijke zoe (zie gehoor I CGVS, p. 6). U werd aan deze man voorgesteld door uw moeder en verklaart dat het voor u een man zou geweest zijn die u zou besnijden (zie gehoor I CGVS, p. 6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat enkel vrouwelijke zoes meisjes besnijden in de Sande bush. Tijdens gehoor II corrigeerde u weliswaar uw eerdere verklaring hieromtrent en zei u dat mannelijke zoes geen vrouwen/meisjes besnijden, maar dat enkel vrouwelijke zoes dat doen (zie gehoor II CGVS, p. 8). Niettemin blijkt uit gehoor I duidelijk dat u verklaarde door een man te zullen worden besneden. Bovendien verklaarde u enerzijds dat uw moeder u wel voorstelde aan de zoe van het dorp op de eerste dag dat u bij haar was (zie gehoor I CGVS, p. 6), maar verklaarde u anderzijds dat uw moeder u niets zei over uw nakende besnijdenis omdat ze dacht dat u dan niet zou willen meegaan (zie gehoor I CGVS, p. 4). U verklaarde ook dat u met uw moeder nooit over uw besnijdenis gepraat had (zie gehoor I CGVS, p. 4, 5), maar anderzijds stelde u wel dat uw moeder u ooit had gezegd dat geïnitieerd worden 'vrouw worden' is en dat ze – toen u nog een klein meisje was – had gezegd dat het belangrijk was voor een vrouw om geïnitieerd te worden (zie gehoor I CGVS, p.6), waaruit blijkt dat het toch wel besproken zou zijn. Ook met uw vader zou u er duidelijk over gesproken hebben aangezien u er blijkbaar van op de hoogte bent dat het in zijn cultuur niet gebeurde en aangezien hij blijkbaar zei dat het niet goed was en hij het niet wou voor zijn kinderen (zie gehoor I CGVS, p. 6). Al deze vaststellingen tonen aan dat het onderwerp bespreekbaar was en ook effectief besproken werd in uw familie, hoewel u het tegengestelde laat uitschijnen. In het licht hiervan is het dan ook weinig aannemelijk dat u laat uitschijnen dat u zich voor het eerst echt realiseerde dat u geïnitieerd zou worden in mei 2010 “(...) de eerste keer dat ik er echt van hoorde was in mei 2010 (...)” en is het weinig overtuigend dat u niet eerder (dan in 2010) tegenover uw naasten (moeder, tante) duidelijk kenbaar zou hebben gemaakt dat u niet geïnitieerd/besneden wilde worden.

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u 19 jaar was op het moment van uw beweerde voorziene initiatie (zie gehoor I CGVS, p. 1 en 3). Op de vraag of de meeste meisjes [die in de Sande

bush worden geïnitieerd] niet jonger waren dan u, antwoordde u ontkennend en u voegde eraan toe dat de meesten 19 jaar en ouder zijn. U antwoordde bevestigend op de vraag of het daarom was dat uw [jongere] zussen toen [op het moment dat u werd geïnitieerd] nog niet geïnitieerd moesten worden (zie gehoor I CGVS, p. 4). Later bevestigde u dat expliciet door te stellen dat u uw zus[sen] waarschuwde dat met hen hetzelfde zou gebeuren als ze 19 jaar zouden zijn (zie gehoor I CGVS, p. 6). Uw bewering dat de meeste meisjes 19 jaar en ouder zijn op het moment van de initiatie in de Sande bush is echter totaal in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hieruit blijkt immers het tegenovergestelde, namelijk dat de meeste meisjes minder dan 19 jaar zijn, tussen 6 en 18 jaar (zie informatie administratieve dossier). Uw bewering dat meisjes meestal 19 en ouder zijn wanneer ze geïnitieerd worden (cf. supra), strookt trouwens ook niet met uw verklaring dat u denkt dat uw vader(s) aanwezigheid u beschermd heeft tegen besnijdenis (zie gehoor II, p. 5). U verklaarde immers – naargelang de bron – dat uw vader in 2003 (zie gehoor DVZ dd. 2 september 2010) of 2006 (zie gehoor CGVS I, p. 2) overleed, zijnde op een moment dat u respectievelijk 12 of 15 was, wat volgens uw eerdere verklaringen te jong was om besneden te worden.

Verder legde u ook nog onaannemelijke verklaringen af over de gebeurtenissen die aan uw initiatie voorafgingen. U stelde dat de vrouw die u voorbereidde op uw initiatie u zou gezegd hebben dat meisjes sterven omwille van de besnijdenis en dat meisjes na de initiatie gedwongen worden vroegtijdig met veel oudere mannen te huwen (zie gehoor I CGVS, p. 4). Het is weinig overtuigend dat u dergelijke weinig opbeurende informatie zou hebben gekregen van iemand van het Sande genootschap de dag vóór uw initiatie (zie gehoor I CGVS, p. 5). Vooreerst blijkt immers uit de informatie (zie kopie in uw administratief dossier) dat meisjes van tevoren niet worden geïnformeerd over wat ze te wachten staat bij de initiatie, maar bovendien is het wel heel merkwaardig dat deze voorbereidster – die toch deel uitmaakte van het Sande genootschap - u dan ook meteen hielp te ontkomen nadat u verklaarde de besnijdenis niet te willen ondergaan omdat u bang was, wat toch verwacht mag worden na zo'n uitleg. Indien het werkelijk de gewoonte zou zijn een dergelijke uitleg te geven aan meisjes die op het punt staan geïnitieerd te worden, mag toch verondersteld worden dat de voorbereidster niet snel onder de indruk zou zijn indien een meisje meldt dat ze angstig is en de besnijdenis wil ontvluchten, laat staan dat de voorbereidster haar hierbij zou helpen. Het is dan ook niet aannemelijk dat een voorbereidster uit het Sande genootschap een meisje zou helpen vluchten louter omdat ze meldt dat ze bang is en weg wil (zie gehoor I CGVS, p. 4). Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw nakende gedwongen initiatie grondig aan, waardoor ook geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben na uw vlucht uit de Sande bush.

Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat tijdens het gehoor I voor het CGVS meermaals gepeild werd naar wat de gevolgen voor u zouden zijn, nu u de Sande bush was ontvlucht en nu uw initiatie weigerde (zie gehoor I CGVS, p. 5). U verklaarde hierop tweemaal enkel dat uw moeder wou dat u zich zou laten initiëren (zie gehoor I CGVS, p. 5). Pas wanneer de protection officer van het CGVS u erop attent maakte dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat men u dreigde te vermoorden in Liberia (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 2/9/2010, p. 2), beaamde u dit. Het is echter niet aannemelijk dat u dit niet spontaan zou vermelden indien deze bedreigingen werkelijk zouden zijn geuit, gezien de ernst ervan. U verklaarde verder dat u na uw ontsnapping uit de Sande Bush naar Monrovia ging, om u daar bij een vriendin te verbergen (zie gehoor I CGVS, p. 5). U voegde eraan toe dat uw vriendin bang was omdat ze veronderstelde dat uw moeder u bij haar zou komen zoeken, vermits uw moeder uw vriendin en haar woonplaats kende (zie gehoor I, p. 5). Het is hoogst bevreemdend dat uw vriendin zich die bedenkingen maakte, maar dat u de situatie blijkbaar anders inschatte dan uw vriendin, vermits u gedurende 2 maanden en 23 dagen bij uw vriendin verbleef (zie gehoor I CGVS, p. 5). Van iemand die verklaart doodsb bedreigingen van haar moeder te hebben gekregen, zou men toch verwachten dat zij een minder voor de hand liggende schuilplaats zou zoeken. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw moeder 2 keer bij uw vriendin langskwam; 1 keer met uw tante en 1 keer met de ouderen, maar dat u het risico na dit eerste bezoek klaarblijkelijk nog niet dusdanig inschatte dat het u aanzette om uw schuilplaats te verlaten. Eveneens merkwaardig is dat uw moeder 2 keer het huis van uw vriendin opnieuw verliet toen deze laatste had gezegd dat u er niet was. Indien uw moeder en de ouderen werkelijk zo vastbesloten waren om u te vinden, en vermits u zegt dat het Sande genootschap als organisatie erg belangrijk is in uw land (zie gehoor ICGVS, p. 5), zou men toch verwachten dat zij desnoods met meer machtsmiddelen (waaronder desnoods geweld) de woning van uw vriendin zouden hebben betreden teneinde u te vinden. Dit alles roept vragen op bij de ernst van de door u beweerde vervolging door uw moeder en de ouderlingen met het doel alsnog te laten initiëren. Vreemd is in dit verband ook dat u verklaarde uw vriendin Sara, de enige persoon in Liberia met wie u contact heeft (zie gehoor II CGVS, p. 3), niet naar uw moeder te hebben gevraagd, maar enkel naar het lot van uw broers en zussen (zie gehoor II CGVS, p. 7). Men zou toch verwachten dat u zich toch zou informeren over de persoon die aan de basis ligt van het verlaten van uw land.

Tenslotte kunnen nog enkele elementen worden aangehaald die uw algemene geloofwaardigheid verder aantasten. Zo verklaarde u voor de DVZ duidelijk dat u wel over een paspoort beschikte maar u voegde eraan toe dat u dit in Liberia liet (zie verklaring DVZ, nr. 21). Voor het CGVS verklaarde u echter geen eigen paspoort te hebben in Liberia (zie gehoor I CGVS, p. 3). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zegt u dat u op de DVZ enkel 'nee' zei, wanneer u gevraagd werd of u een paspoort in Liberia had (zie gehoor I CGVS, p. 3). Uit het verslag van DVZ blijkt echter dat u zelfs specificeerde dat u uw paspoort in Liberia achterliet, waardoor een verwarring tussen 'ja' of 'nee' wordt uitgesloten. Tenslotte verklaarde u ook nog dat u bij uw aankomst in België uw paspoort niet zelf hoefde te tonen en geen vragen hoefde te beantwoorden op de luchthaven. U verklaart zelfs nooit de documenten te hebben vastgehouden waarmee u reisde (zie gehoor I CGVS, p. 3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat elke persoon die van buiten de Schengen-zone België binnenkomt langs de luchthaven van Brussel-Nationaal een persoonlijke controle dient te ondergaan en daarbij persoonlijk zijn documenten dient voor te leggen (zie informatie administratieve dossier). Ook hier zijn uw verklaringen dus opnieuw niet geloofwaardig.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde wijzigen bovenstaande motivering niet. Wat betreft de documenten in verband met afspraken en toelatingen voor (medische) onderzoeken kan worden opgemerkt dat deze op zich niet van belang zijn voor uw asielaanvraag. Hetzelfde geldt voor de enveloppe van DHL waarmee uw documenten zouden zijn opgestuurd vanuit Liberia. Wat betreft uw geboorteakte, lidkaart van de United Methodist Church en schoolkaart kan opgemerkt worden dat deze enkel identiteitsgegevens van u bevatten die hierboven niet meteen werden betwijfeld.

Wat betreft het document (dd. 25/5/2010) van de Sande Zoe Mundiama Mongar en Elder chief of the Town Garwrodi Mongar gericht aan Chief Zanzan Karwor, chairman van de National Traditional Council of Liberia en de brief (dd. 26/5/2010) van Edwin Walter, Director for culture affairs van de National Traditional Council kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. De laatste zin van beide documenten "(...) Please cooperate as we are about to maintain (sic) our cultural heritage (...)") blijkt vreemd genoeg identiek te zijn, ook wat de spellingsfout betreft, hetgeen vragen oproept bij de authenticiteit ervan en vermoedens doet rijzen dat de brief door één en dezelfde persoon werd geschreven. Bevreemdend is ook dat een geschreven brief die uitgaat van de chief van Paye town (een stadje in het district Gibi, Margibi county) en gedateerd is op 25 mei 2010, reeds de dag nadien - op 26 mei 2010 - beantwoord zou zijn geworden door een instantie gelokaliseerd in Monrovia (Montserrado county) (op 88 km van Paye town (zie informatie in het administratief dossier), waarin een nationaal opsporingsbericht gelanceerd wordt aan "all zones of the republic of Liberia". Gezien de beperkte infrastructuur en sterk bureaucratische context eigen aan Afrikaanse landen (waarop Liberia in deze geen uitzondering is) is deze snelle gang van zaken hoogst twijfelachtig. Bovendien blijkt de Edwin Walter, Director for culture affairs van de National Traditional Council in werkelijkheid Edward Walker II te heten (zie kopie in uw administratief dossier). Het is hoogst twijfelachtig dat deze man zijn handtekening zou zetten bij een naam die de zijne niet is (ook als die er misschien een beetje op lijkt). Uit dit alles blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van deze twee documenten, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen alleen maar verder ondermijnt.

Wat betreft de attesten aangaande besnijdenis dient te worden opgemerkt dat u aanvankelijk twee tegenstrijdige attesten voorlegde. Enerzijds werd gesteld (attest dd. 1/12/2010) dat u een besnijdenis type 2 heeft ondergaan, anderzijds (attest dd. 20/1/2011) werd gesteld dat u geen besnijdenis hebt ondergaan. U legde ter gelegenheid van het gehoor door het CGVS op 4 juli 2012 spontaan een derde medisch attest voor (dd. 27/09/2011), waaruit blijkt dat u niet besneden werd. Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat u niet besneden bent. Deze medische vaststelling is echter niet in strijd met hogervermelde argumenten, vermits hierin niet betwist wordt dat u niet besneden bent. Het feit dat u niet besneden bent is echter onvoldoende om te besluiten dat u bij terugkeer naar Liberia alsnog besneden zal worden. Vooreerst kan worden opgemerkt - wanneer u werd gevraagd wie u zou verplichten tot besnijdenis antwoordde dat dit uw moeder was, en later voegde u eraan toe dat ook mensen van Paye village u hiertoe zouden verplichten (gehoor II CGVS, p. 5). Uit al het voorgaande blijkt echter dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u ontsnapt zou zijn aan een gedwongen initiatie (en besnijdenis) in het Sande genootschap onder druk van uw moeder of van dorpelingen van Paye village, zodat het weinig waarschijnlijk is dat dit u bij terugkeer naar Liberia zou overkomen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat - ondanks het feit dat besnijdenis er nog steeds voorkomt en naar schatting 2/3 van de vrouwen besneden zijn - er hoopvolle initiatieven zijn die erop gericht zijn om besnijdenis bij meisjes te beperken en in te dammen. Hoewel initiatie en vrouwenbesnijdenis niet wettelijk verboden zijn in Liberia, gaan er alsmaar meer stemmen op om de

praktijk te bannen. Diverse politici, met name de minister van gender en ontwikkeling, de minister van binnenlandse zaken en de superintendent van Montserrado county spraken zich uit tegen de praktijk en voor het opdoeken van de plaatsen waar initiaties gebeuren. Ook het hoofd van alle vrouwelijke zoes, Mama Tormah, ondersteunt een heroriëntatie van de Sande society en suggereert dat meisjes op latere leeftijd en op vrijwillige basis zouden moeten worden besneden (zie informatie in het administratief dossier). In het licht van deze ontwikkelingen is het weinig waarschijnlijk dat uw moeder nog voldoende steun zou kunnen vinden om u alsnog met geweld te laten initiëren/besnijden, of dat u in Monrovia – waar volgens uw eigen verklaringen vrouwenbesnijdenis niet voorkomt (zie gehoor II CGVS, p. 7) – door haar (of andere leden van het Sande genootschap) met dat doel zou worden opgespoord, te meer omdat u intussen een volwassen vrouw bent, die als kind niet besneden werd.

Ook uw lidkaart en het attest van GAMS-Belgique wijzigen niets aan bovenstaande argumentatie. Uw activiteiten voor deze organisatie bewijzen immers uw problemen met betrekking tot FGM in Liberia niet. Het door uw raadvrouw voorgelegde document (zonder bronvermelding) over vrouwenbesnijdenis in het algemeen in Liberia doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Wat betreft de opmerkingen van u en uw advocaat betreffende het gehoor I op het CGVS, namelijk dat u gedwongen werd tot het gehoor I terwijl voorafgaand aan het gehoor I door uw advocaat gemeld was dat u niet in staat zou zijn op het gehoor I aanwezig te zijn en eraan mee te werken, dient te worden vastgesteld dat u daar op het moment van het gehoor I zelf duidelijk anders over dacht. U werd door de protection officer immers geconfronteerd met het bericht van uw advocaat betreffende uw afwezigheid maar u verklaarde zelf getracht te hebben uw advocaat alsnog op de hoogte te brengen van uw aanwezigheid op het gehoor I (zie gehoor I CGVS, p. 2), wat u niet gelukt is. Bezwaarlijk kan de mank lopende communicatie tussen u en uw advocaat hier het CGVS aangewreven worden. U zelf verklaarde trouwens niet dat ziekte (of psychische zwakte) de aanleiding was voor het niet kunnen aanwezig zijn op het gehoor I maar een gelijktijdige afspraak met een psychiater (zie gehoor I CGVS, p. 2), waarvan u zelf verklaarde dat u dus moest kiezen en gekozen had op het CGVS aanwezig te zullen zijn. U had deze keuze blijkbaar al eerder gemaakt aangezien u uw afspraak met de psychiater duidelijk reeds enige tijd had gewijzigd (zie gehoor I CGVS, p. 2). U verklaarde hierop dat de protection officer u niet voor de volle 100% zou zien maar dat u uw best zou doen. Ook wanneer u daarop gevraagd werd of u zich OK voelde om het gehoor I te doen, zei u opnieuw dat u uw best zou doen. U kreeg meermaals de kans om te

verklaren dat u het gehoor I wou uitstellen. Uitgezonderd op het einde van het gehoor I, toen u meldde dat u duizelig was, en wanneer de protection officer trouwens besloot het gehoor I te beëindigen, werd nergens tijdens het gehoor I vastgesteld dat u niet in staat zou zijn geweest het gehoor I verder te zetten. Verder dient te worden opgemerkt dat uw advocaat stelde (medische) attesten te bezorgen waaruit zou moeten blijken dat u niet in staat was op 13/1/2011 het gehoor I af te leggen. Nergens in de door u neergelegde attesten wordt hiervan echter melding gemaakt. Bovendien werd dit niet vastgesteld tijdens het gehoor I zelf. Eén attest (dd. 7/1/2011) vermeldt dat u symptomen van PTSD vertoont en psychologisch moet opgevolgd worden. Bovendien stelt het document dat de psycholoog de indruk heeft dat u bepaalde aspecten van de realiteit niet kan bevatten. Uit het verslag van het gehoor I op het CGVS blijkt echter dat dit niet het geval was voor de gestelde vragen. U legde immers duidelijke verklaringen af en maakte alvast geen verwarde indruk bij het beantwoorden van de vragen. De door u afgelegde verklaringen waren trouwens consistent met de door u neergelegde documenten betreffende uw beweerde problemen, maar waarvan de authenticiteit hierboven wel betwijfeld wordt. De vraag van uw advocaat om een nieuw gehoor te organiseren waarop zij wel aanwezig kan zijn, werd bijgevolg ongegrond bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.7. De bevindingen van de verwerende partij hebben betrekking op het feit dat verzoekster de oorzaak van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade, met name haar ontsnapping aan een nakende besnijdenis, niet aannemelijk heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt overvloedig gemotiveerd dat en om welke redenen (i) haar verklaringen met betrekking tot haar dreigende besnijdenis onaannemelijk zijn (ii) haar verklaringen over de gebeurtenissen die aan de initiatie voorafgingen, onaannemelijk zijn (iii) haar verklaringen over haar paspoort en de grenscontrole op de luchthaven tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn en (iv) de documenten die zij voorlegt de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag niet herstellen. Deze bevindingen van de verwerende partij zijn pertinent voor de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van de asielaanvraag, en vinden steun in het administratief dossier, in het bijzonder in het gehoorverslag. Het komt derhalve aan verzoekster toe om ze *in concreto* te weerleggen.

2.8. Vooreerst stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster tijdens het eerste gehoor verklaarde dat ze zou besneden worden door een mannelijke zoe en dat ze door haar moeder aan deze man zou zijn voorgesteld, terwijl uit de landeninformatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat in de Sande Bush enkel vrouwelijke zoes meisjes besnijden (CGVS,15, stuk 1, p. 12). Bovendien verklaarde verzoekster tijdens het tweede gehoor dan weer dat enkel vrouwelijke zoes besnijdenissen uitvoeren. Het is volstrekt niet aannemelijk dat verzoekster verklaringen zou afleggen over haar ontmoeting met en besnijdenis door de zoe van het dorp die enerzijds onderling tegenstrijdig zijn en waarvan, anderzijds, één versie niet strookt met de informatie in het administratief dossier. Daarbij komt nog dat ook in het verzoekschrift zij incoherent blijft: verzoekster stelt thans opnieuw dat de zoe volgens *“haar persoonlijke ervaring”* wel degelijk een man kan zijn, waarmee zij de tegenstrijdigheid van haar verklaringen niet vergoelijkt en evenmin de informatie uit het administratief dossier ontkracht. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig in het gedrang.

2.9.1. Voorts is het zo dat verzoekster al 19 jaar oud was op het moment van de beweerde voorziene initiatie, zij verklaarde dat de meeste meisjes die in de Sande Bush worden geïnitieerd 19 jaar of ouder zijn en stelde dat dit de reden was dat haar jongere zussen nog niet besneden waren, terwijl uit de landeninformatie over FGM in Liberia blijkt dat de meeste meisjes tussen 6 en 18 jaar zijn (CGVS 15, stuk 1, p. 13). Hiertegenover stelt verzoekster dat zij enkel verklaard heeft dat de meisjes die met haar in de groep waren op het moment dat zij in de Sande Bush was, net zoals verzoekster, ouder waren dan 19 jaar, en dat zij nooit heeft gezegd dat alle meisjes uit de Sande Bush die besneden worden boven de 19 jaar zijn. Verzoekster wijst er voorts op dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat de meeste meisjes onder de 19 jaar zijn, wat meisjes boven de 19 jaar niet uitsluit.

2.9.2. De Raad meent dat uit verzoeksters verklaringen hieromtrent in het gehoorverslag duidelijk blijkt dat zij beweerde dat de meeste meisjes die in de Sande Bush geïnitieerd worden, waaronder eventueel later ook haar zussen, 19 jaar waren of ouder. Die bewering strookt noch met de informatie uit het administratief dossier, noch met het haar verklaring dat haar vader haar heeft beschermd tegen een besnijdenis, aangezien verzoeksters bij zijn overlijden 12 of 15 jaar was, wat volgens haar eerdere verklaringen te jong zou zijn om te worden besneden. Verzoeksters argument dat de informatie in het dossier niet uitsluit dat meisjes boven de 19 jaar worden besneden is in ieder geval geen vergoelijking voor de vaststelling dat, terwijl zij stelt dat de meeste meisjes 19 of ouder zijn, uit de informatie blijkt dat de meeste meisjes tussen de 6 en 18 jaar zijn.

2.10. Gelet op het feit dat meisjes van tevoren niet worden geïnformeerd over de initiatie (CGVS 15, stuk 1, p. 10), is het evenmin aannemelijk dat de voorbereidster verzoekster uitgebreid en met weinig opbeurende verhalen zou hebben ingelicht over wat haar te wachten stond, zelfs indien verzoekster, die over een sterk karakter zou beschikken zoals zij stelt in haar verzoekschrift, haar indringende vragen zou gesteld hebben. Bovendien is het in die context niet geloofwaardig dat de voorbereidster vrijwel onmiddellijk zou beslist hebben om verzoekster te helpen ontkomen nadat verzoekster gemeld had dat ze bang was en weg wou. Dat niet alle meisjes gekant zijn tegen besnijdenis, doet hieraan geen afbreuk omdat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat, indien het –in strijd met de gegevens van het administratief dossier- toch zou kunnen worden aangenomen dat meisjes die op de vooravond van hun initiatie staan en daarover gruwelverhalen zouden voorgeschiedeld krijgen, bang zouden worden, net zoals verzoekster. Met haar argument dat de voorbereidster haar taak helemaal niet graag deed en dat ze het moest doen om te overleven, bevestigt verzoekster veeleer het motief dat het niet aannemelijk is dat verzoekster door haar voorbereidster zou worden ingelicht en geholpen om te vluchten, aangezien de voorbereidster in die omstandigheden het risico zou lopen om haar inkomen te verliezen. Dat de voorbereidster alles wou doen dat in haar macht lag om de meisjes te helpen zonder haar eigen belangen in gevaar te brengen, en zij daarom vroeg aan de meisjes om 's nachts te ontsnappen, is dan ook een blote bewering die geenszins plausibel voorkomt.

2.11.1. Met betrekking tot het motief dat het feit dat verzoekster zich, nadat zij zich tegen de wil van haar moeder had onttrokken aan de besnijdenis, zou zijn gaan verschuilen bij haar vriendin terwijl van iemand die verklaart doodsb bedreigingen te hebben ontvangen zou kunnen worden verwacht dat zij een minder voor de hand liggende schuilplaats zou kiezen enerzijds, dat verzoekster na een eerste bezoek van haar moeder aan haar vriendin niet vertrok om elders te gaan verblijven, en dat haar moeder die de ene keer in het gezelschap was van haar tante en de andere keer van de ouders zich zomaar zou hebben laten afschepen door haar vriendin, betoogt verzoekster dat voor een alleenstaand jong meisje de schuilplaatsen niet voor het grijpen liggen en zij zich een tijd lang voldoende beschermd wist door haar vriendin die haar afschermde van haar familie.

2.11.2. Verzoekster overtuigt niet : indien zij werkelijk door haar moeder en de ouderen met de dood bedreigd werd, is het, zelfs wanneer zou kunnen worden aangenomen dat verzoekster aanvankelijk naar een vriendin vlucht omdat zij zich geen andere schuilplaats kon bedenken, niet aannemelijk dat zij daar nog steeds zou zijn gebleven nadat haar moeder precies daar op zoek kwam naar haar. Evenzeer onaannemelijk is overigens verzoeksters verklaring dat haar moeder zelfs de tweede keer, nu vergezeld door de ouderen, gewoon zou zijn weggegaan nadat haar vriendin zou hebben verteld dat verzoekster daar niet was. Immers, het feit dat verzoeksters moeder zich een tweede maal naar de schuilplaats begaf, deze keer met versterking, kan niet anders dan worden geïnterpreteerd als zijnde een indicatie van het feit dat zij wist dat verzoekster zich er schuilhield. In die optiek kon, zoals de verwerende partij dat ook in de bestreden beslissing stelt, worden verwacht dat het gezelschap zich niet zomaar zou laten afschepen.

2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zou ontsnapt zijn aan een gedwongen besnijdenis in het Sande genootschap onder druk van haar moeder of van dorpelingen, zodat het evenmin aannemelijk is dat haar dit bij terugkeer naar haar land van herkomst wel zou overkomen. Uit het recentste door verzoekster voorgelegde medisch attest blijkt dat zij nog niet besneden is. De Raad treedt de verwerende partij bij waar die oordeelt dat het feit dat verzoekster nog niet besneden is, onvoldoende is om te besluiten dat zij bij terugkeer in Liberia alsnog besneden zal worden. Waar verzoekster aanvoert dat het feit dat er hoopvolle initiatieven zijn tegen de gedwongen besnijdenis –waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst en die door verzoekster niet worden ontkend- nog niet betekent dat er reeds resultaten zijn, en dat de verwerende partij niet aantoonst dat haar moeder en de ouderlingen onvoldoende steun zouden vinden om verzoekster bij terugkeer alsnog te besnijden, wijst de Raad erop dat zij geen concrete elementen naar voor brengt waaruit zou blijken dat zij als volwassen, niet besneden vrouw, alsnog met geweld door tussenkomst van haar moeder zou worden besneden of geïnitieerd of met dat doel zou worden opgespoord. Haar uiteenzetting is, gezien haar ongeloofwaardig asielrelaas, haar specifieke profiel als volwassen vrouw en in het licht van de voormelde initiatieven, waarbij zelfs het hoofd van alle vrouwelijke zoes een heroriëntatie steunt en suggereert dat meisjes op latere leeftijd én op vrijwillige basis zouden moeten worden besneden, volstrekt hypothetisch, nu zij geen enkel objectief en bewijskrachtig stuk bijbrengt waarin wordt gesteld dat de informatie van de verwerende partij niet correct is. In die optiek is verzoeksters argument dat 2/3 van de Liberiaanse vrouwen besneden is en in sommige regio's dus nog meer, niet dienstig, nu het gaat om vrouwen die op jonge leeftijd besneden zijn en de initiatieven inderdaad van recentere datum zijn, zodat de gevolgen ervan uiteraard niet onmiddellijk meetbaar zijn voor wat betreft de hele vrouwelijke Liberiaanse populatie. Verzoeksters argument dat de verwerende partij geen resultaten voorlegt over de initiatieven tegen gedwongen besnijdenis doet geen afbreuk aan het feit dat zij niet betwist dat de initiatieven bestaan

2.13.1. Wat de bewijswaarde van de neergelegde documenten betreft, verwijst verzoekster vooreerst naar *“de voorafgaande opmerkingen in haar verzoek tot vernietiging”*. Aangezien verzoekster hieromtrent niet specificeert en in het verzoekschrift ook geen dergelijke hoofding is terug te vinden, valt niet in te zien waarop zij precies doelt. Voorts stelt verzoekster dat de verwerende partij erkent dat het medisch attest van 7 januari 2011 over PTSD spreekt, wat inhoudt dat ze reeds getraumatiseerd is door de wat ze in Sande Bush heeft ervaren. Het commissariaat-generaal had derhalve artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet moeten toepassen, zo stelt zij.

2.13.2. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”

Deze bepaling werd in de Memorie van Toelichting als volgt toegelicht: *“De bepaling in artikel 4, § 4, van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijk opgenomen want deze bepaling houdt in feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstantie, in voorkomend geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit tot de toekenning van bescherming, rekening houdend met de subjectieve vrees, bij vaststelling van zeer ernstige trauma's. Van zodra vast staat dat de betrokkene*

een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, kan worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. En dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn. Deze situatie kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid die de toekenning van asiel op zich verrechtvaardigt (Gedr. St. Kamer 52 2423/001, zitting 2009/2010, p. 13 en 14)."

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is, zodat een eerdere vervolging of ernstige schade geenszins werd aangetoond. In de mate dat verzoekster het medisch attest wil aangrijpen als bewijs van de problemen die zij in haar land van herkomst zouden zijn overkomen, dient erop gewezen dat het attest niet vermeldt welke gebeurtenissen de oorzaak zouden zijn van verzoeksters mentale aandoening. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Het neergelegde attest is dan ook, in weerwil van wat verzoekster wil doen geloven, geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging. Gezien het voorgaande, is een schending van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet dan ook niet aangetoond.

2.14. Aangaande de geboorteakte, de lidkaart van de United Methodist Church en de schoolkaart stelt verzoekster dat het niet onbelangrijk is dat deze verzoeksters nationaliteit en herkomst aantonen, nu in Liberia niet betwist wordt dat FGM er een werkelijk probleem vormt. De Raad benadrukt evenwel dat een asielaanvrager *in concreto* moet aantonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat, en dat een verwijzing naar een veelvoorkomende praktijk in Liberia hiertoe niet volstaat, nu het asielrelaas op zich niet geloofwaardig werd bevonden.

2.15. Betreffende de overige documenten, met name het document van de Sande Zoe en Elder Chief of the town en het document van de National Tradition Council, is de Raad van oordeel dat documenten enkel een geloofwaardig en coherent asielrelaas kunnen ondersteunen, en dat uit wat voorafgaat blijkt dat aan verzoeksters verklaringen over haar vrees om vermoord te worden nadat zij aan een nakende besnijdenis is ontsnapt, geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoekster stelt dat het document van de Sande Zoe en Elder Chief gewoon opzij geschoven wordt omdat "*volgens de algemene informatie in het bezit* " van het CGVS een zoe nooit een man zou kunnen zijn, stelt de Raad vast dat dit in de bestreden beslissing, bij de bespreking van voornoemd document, nergens gesteld wordt en verzoeksters grief dus rust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelde wel vast dat beide documenten met exact dezelfde zin eindigen, inclusief spellingsfout, wat de authenticiteit ervan serieus aantast, en dat het bovendien niet aannemelijk is dat de instantie gelokaliseerd op 88km van verzoeksters dorp al na één dag de brief van de Sande Zoe en Elder Chief of the town zou hebben beantwoord. Verder betoogt verzoekster dat, waar de commissaris-generaal opmerkt dat de naam van de voorzitter van de National Traditional Council of Liberia verkeerd is, en hij niet Edwin Walter maar Edward Walker II heet, een typefout betreft, en dat de directeur, wanneer aan de lopende band documenten worden getekend, waarschijnlijk eerder de inhoud van de brief nakeek dan zijn naam. Dit is echter een loutere bewering die de vaststelling ter zake van de verwerende partij niet ondermijnt en die voorts ook geen afbreuk doet aan de andere bevindingen in de bestreden beslissing met betrekking tot dit document.

2.16. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij alleen al op grond van de bovenstaande pertinente motieven, samen gelezen met de in de bestreden beslissing opgenomen beoordeling van de documenten die door verzoekster niet werden ontkracht, genoegzaam kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. De overige motieven zijn dan ook overtoollig, zodat verzoekster geen belang heeft bij het aanvoeren van kritiek erop. Verzoekster brengt dan ook geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch, gezien het feit dat zij geen andere gegevens aanvoert dan deze die haar asielrelaas constitueren, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS